

CANCELARIA DE STAT A REPUBLICII MOLDOVA

Nr. 31-76-5976

Chișinău

15 iunie 2022

Biroul Permanent al Parlamentului

În temeiul art.58 din Regulamentul Parlamentului, adoptat prin Legea nr.797/1996, se prezintă Avizul la proiectul de lege pentru modificarea Codului penal al Republicii Moldova nr.985/2002 (inițiativă legislativă nr.26/2022), aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 393 /2022.

Anexe:

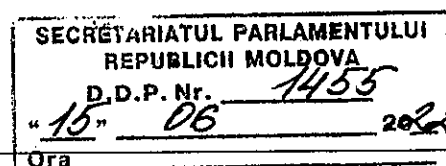
1. Hotărârea Guvernului privind aprobarea Avizului (în limba română – 1 filă și în limba rusă – 1 filă);
2. Avizul la proiectul de lege (în limba română -8 file).

Secretar general adjunct al Guvernului

S. Turcanu

Svetlana ȚURCANU

Ex.E. Grosu
Tel.:250274

Casa Guvernului,
MD-2033, Chișinău,
Republica Moldova

Telefon:
+ 373 22 250 101

Fax:
+ 373 22 242696

GUVERNUL REPUBLICII MOLDOVA

HOTĂRÂRE nr. 393

din 15 iunie 2022

Chișinău

**Cu privire la aprobarea Avizului la proiectul
de lege pentru modificarea Codului penal
al Republicii Moldova nr. 985/2002**

Guvernul HOTĂRĂȘTE:

Se aprobă și se prezintă Parlamentului Avizul la proiectul de lege pentru modificarea Codului penal al Republicii Moldova nr. 985/2002.

Prim-ministru

Contrasemnează:

Ministrul justiției

NATALIA GAVRILIȚA

Sergiu Litvinenco

Aprobat
prin Hotărârea Guvernului nr. 393/2022

AVIZ
la proiectul de lege pentru modificarea
Codului penal al Republicii Moldova nr. 985/2002

Guvernul a examinat proiectul de lege pentru modificarea Codului penal al Republicii Moldova nr. 985/2002, înaintat cu titlu de inițiativă legislativă (nr. 26 din 2 februarie 2022) de către Președintele Republicii Moldova, și comunică următoarele.

Potrivit autorului inițiativei, proiectul de lege a fost elaborat în scopul remedierii situației de imperfecțiune legislativă a normei prevăzute la art. 106¹ din Codul penal al Republicii Moldova nr. 985/2002 (în continuare – *Cod penal*). Or, examinând prevederile art. 106¹ alin. (1) din Codul penal, se observă că, pentru a fi aplicată confiscarea extinsă, persoana trebuie să fie condamnată pentru comiterea infracțiunilor prevăzute la art. 158, 165, 206, 208¹, 208², 217-217⁴, 218-220, 236-240, 243, 248-253, 256, 260³, 260⁴, 279, 280, 283, 284, 290, 292, 302, 324-329, 330², 332-335¹ și fapta trebuie să fie comisă din interes material. Conform alin. (2) al aceluiași articol, confiscarea extinsă se dispune dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: a) valoarea bunurilor dobândite de persoana condamnată timp de 5 ani înainte și după săvârșirea infracțiunii, până la data adoptării sentinței, depășește substanțial veniturile dobândite licit de aceasta; și b) instanța de judecată constată, în baza probelor prezentate în dosar, că bunurile respective provin din activități infracționale de natura celor prevăzute la alin. (1).

Din punct de vedere conceptual, propunerile de modificare a art. 106¹ din Codul penal urmează a fi revizuite prin prisma prevederilor Hotărârii Curții Constituționale nr. 7/2022 privind revizuirea Hotărârii Curții Constituționale nr. 21 din 20 octombrie 2011 privind interpretarea articolului 46 alin. (3) din Constituție și a Hotărârii Curții Constituționale nr. 6 din 16 aprilie 2015 privind controlul constituționalității unor prevederi din Codul penal și din Codul de procedură penală și ale Avizului Curții Constituționale nr. 1/2022 la proiectul de lege pentru modificarea articolului 46 din Constituție (prezumția dobândirii licite a bunurilor de către persoanele care exercită funcții publice) (sesizarea nr. 249c/2021).

În Hotărârea nr. 7/2022, Curtea a reținut la § 38, în special cu referire la Hotărârea sa nr. 21 din 20 octombrie 2011, următoarele:

- premisa confiscării care poate avea loc doar în cadrul unui proces penal și premisa că măsura confiscării este reglementată constituțional doar în cazul săvârșirii unor infracțiuni sau contravenții nu se sprijină pe textul art. 46 alin. (3) din Constituție și sunt infirmate de reglementările internaționale relevante și de

exemplele oferite în hotărârea *Gogitidze și alții v. Georgia* din 12 mai 2015 a Curții Europene;

- premisa existenței unui singur standard de probă în cazul procedurilor în care funcționarilor publici li se impută dobândirea ilicită a averii nu decurge din textul art. 46 alin. (3) din Constituție și este infirmată de considerentul Curții Europene din § 107 al hotărârii *Gogitidze*, care menționează, cu titlu de exemple, probarea „dincolo de orice dubiu rezonabil” și probarea potrivit balanței probabilităților, aplicabile în procedurile penale sau în procedurile civile;

- premisa „legăturii indisolubile” dintre prezumția caracterului licit al proprietății și prezumția nevinovăției nu-și are fundamentul în textul art. 46 alin. (3) din Constituție și contravine considerentului exprimat de Curtea Europeană în § 126 al hotărârii *Gogitidze* (a se vedea *Gogitidze și alții v. Georgia*).

Din Avizul Curții Constituționale nr. 1/2022 la proiectul de lege pentru modificarea articolului 46 din Constituție (prezumția dobândirii licite a bunurilor de către persoanele care exercită funcții publice) (sesizarea nr. 249c/2021) sunt relevante prevederile § 28-32:

„28. De asemenea, Curtea a observat că în cele două hotărâri posibilitatea confiscării a fost făcută dependentă de existența unei cauze penale sau contravenționale (a se vedea HCC nr. 21 din 20 octombrie 2011, § 32, și HCC nr. 6 din 16 aprilie 2015, § 65). Însă în hotărârea *Gogitidze și alții v. Georgia*, 12 mai 2015, § 105, Curtea Europeană a reținut că există standarde juridice europene și chiar universale comune care încurajează confiscarea bunurilor legate de infracțiuni grave, cum ar fi corupția, spălarea de bani, infracțiunile legate de droguri ș.a., fără o condamnare penală prealabilă. Mai mult, sarcina probării originii licite a bunurilor despre care se presupune că au fost dobândite în mod ilicit poate fi transferată în mod legitim asupra părților în cadrul unor proceduri nonpenale de confiscare, inclusiv în cadrul unor proceduri civile *in rem*. Măsura confiscării poate fi aplicată nu doar în cazul produselor directe ale unei infracțiuni, ci și în cazul bunurilor, inclusiv al oricărui venit sau al altor beneficii indirecte, obținute prin convertirea ori transformarea produselor directe ale infracțiunii sau prin amestecul acestora cu alte bunuri, eventual legale. Măsura confiscării nu poate fi aplicată doar în cazul persoanelor bănuite direct de comiterea infracțiunilor, ci și în cazul terților care au dobândit un drept de proprietate fără buna-credință cerută, prin disimularea rolului lor ilicit la acumularea averii în cauză (a se vedea HCC nr. 7 din 10 martie 2022, § 34).

29. În jurisprudența sa, Curtea Europeană a considerat că măsurile de confiscare sunt proporționale și în lipsa unei condamnări care să stabilească vinovăția persoanelor învinuite. De asemenea, Curtea Europeană a considerat că este legitim pentru autoritățile naționale relevante să emită ordine de confiscare pe baza unei preponderențe a probelor care să sugereze că veniturile legale ale părților nu puteau fi suficiente pentru ca aceștia să dobândească bunurile în cauză. Într-adevăr, atunci când ordinul de confiscare este o consecință a unor

proceduri civile *in rem* legate de produsele infracțiunilor derivate din infracțiuni grave, Curtea nu a pretins probarea „dincolo de orice dubiu rezonabil” a originii ilicite a bunurilor în cadrul unor astfel de proceduri. În schimb, s-a considerat că standardul balanței probabilităților ori o probabilitate înaltă a originii ilicite, combinată cu incapacitatea proprietarului de a proba contrariul, era suficientă în sensul testului proporționalității impus de articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană. În plus, autorităților naționale li s-a acordat o marjă de manevră conform Convenției pentru a aplica măsurile de confiscare nu doar în cazul persoanelor învinuite direct de comiterea unor infracțiuni, ci și în cazul membrilor de familie și al altor rude/persoane apropiate despre care se presupunea că dețineau ori administrau bunurile dobândite ilicit în numele persoanelor bănuite de infracțiuni sau care nu au dat dovadă de buna-credință necesară (a se vedea *Raimondo v. Italia*, 22 februarie 1994, § 30; *Arcuri și alții v. Italia* (dec.), 5 iulie 2001; *Morabito și alții v. Italia* (dec.), 7 iunie 2005; *Butler v. Regatul Unit* (dec.), 27 iunie 2002; *Webb v. Regatul Unit* (dec.), 10 februarie 2004; *Saccoccia v. Austria*, 18 decembrie 2008; și *Gogitidze și alții v. Georgia*, § 107).

30. De asemenea, Curtea Europeană a subliniat că art. 6 § 2 din Convenție, care garantează principiul prezumției nevinovăției, nu este aplicabil în cazul confiscării bunurilor dispuse în contextul unei proceduri civile *in rem*, care nu implică stabilirea unei acuzații penale și care nu are un caracter punitiv, ci unul preventiv și/sau compensatoriu (a se vedea *Gogitidze și alții v. Georgia*, § 126).

31. Prin urmare, Curtea subliniază că instituția confiscării poate opera în mod separat de o cauză penală sau contravențională, *e.g.* în contextul unor proceduri civile *in rem*. În cadrul unor proceduri civile, standardul probei este mai redus decât standardul probării „dincolo de orice dubiu rezonabil”, care operează în procesele penale. Standardul balanței probabilităților, care operează în procesul civil, presupune ca instanțele să constate că un fapt este stabilit dacă sunt convinse că probabilitatea că acesta a avut loc este mai mare decât probabilitatea că faptul nu a avut loc.

32. De altfel, în opinia Comisiei de la Veneția, sistemele de confiscare civilă sunt concepute pentru a se asigura faptul că sumele aferente veniturilor penale sunt dovedite pe baza standardului balanței probabilităților, nu pe baza standardului probei dincolo de orice îndoială rezonabilă. Unele state instituie, de asemenea, prezumții care pot fi răsturnate în cadrul procedurilor de confiscare civilă. Ideea care stă la baza unei prezumții care poate fi răsturnată este că pentru o persoană este mai ușor decât pentru autorități să stabilească că proprietatea sa a fost dobândită în mod legal (a se vedea Opinia interimară privind proiectul de lege privind confiscarea în favoarea statului a bunurilor dobândite ilegal din Bulgaria, adoptat la cea de-a 82-a sesiune plenară (Veneția, 12-13 martie 2010), CDL-AD(2010)010, § 67).”

Cu privire la modificările propuse la art. 106¹ alin. (1) din Codul penal, Guvernul atestă faptul că propunerea extinderii spectrului de infracțiuni ca

urmare a săvârșirii cărora să fie posibilă aplicarea confiscării extinse este una pe cât se poate de obiectivă și justificată. Astfel, autorul legii a propus extinderea acesteia și în privința altor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa maximă privativă de libertate de cel puțin patru ani, dacă fapta a fost săvârșită din interes material. Aceasta însă urmează a fi tratată cu diligență și prudență din perspectiva aplicabilității practice, precum și din perspectiva interpretării sistemice a legislației penale (atât a tipurilor de infracțiuni, cât și a sistemului pedepselor penale). În acest context, amintim Raportul Comisiei Europene privind recuperarea și confiscarea activelor – Asigurarea faptului că nu este rentabil să se săvârșescă infracțiuni, potrivit pct. 2.2.4.2 din anexa COM(2020) 217 final:

„articolul 5 alineatul (2) prevede că măsura confiscării extinse trebuie să poată fi dispusă cel puțin pentru anumite infracțiuni expres enumerate și pentru tipurile de infracțiuni prevăzute la articolul 3 din directivă care se pedepsesc (în temeiul unui act legislativ al UE sau al unei legi naționale) cu o pedeapsă privativă de libertate a cărei limită superioară să fie de cel puțin patru ani.”

Astfel, ținând cont de cele enunțate, pentru păstrarea unicității de reglementare a normei juridice, asigurarea securității și previzibilității juridice sporite a normei penale, care să reprezinte o garanție că dispozițiile care reglementează lista infracțiunilor pentru care poate fi dispusă confiscarea specială emană de la corpul legislativ, considerăm justă completarea exhaustivă a listei de infracțiuni în baza cărora să fie posibilă aplicarea confiscării extinse, prin enumerarea expresă a acestora în norma art. 106¹ alin. (1) din Codul penal. Includerea unei liste exhaustive de infracțiuni în conținutul art. 106¹ ar putea asigura păstrarea unui echilibru între tipurile de infracțiuni săvârșite (în funcție de obiectul juridic al acestora), pedeapsa prevăzută pentru săvârșirea acestora și măsurile de confiscare care pot fi aplicate.

Suplimentar, se propune extinderea acestei listei cu încă câteva componente de infracțiuni: art. 168 (munca forțată), art. 186-192 (furtul, jaful, tâlhăria, șantajul, escrocheria, delapidarea averii străine, pungășia), art. 196 (cauzarea de daune materiale prin înșelăciune), art. 532/1 (falsul în declarații), art. 361 (confeccionarea, deținerea, vânzarea sau folosirea documentelor oficiale, a imprimatelor, ștampilelor sau sigiliilor false). În practica judiciară a instanțelor de judecată s-a constatat că în anumite cauze persoanele acuzate inițial de o anumită faptă de corupție au fost recalificate pe parcurs în alte componente de infracțiuni, din cele propuse suplimentar. Totodată, lărgirea listei poate contribui la aplicabilitatea prevederii art. 106/1 în mai multe dosare de corupție.

Cu referire la amendamentul propus pentru art. 106¹ alin. (2) lit. a) din Codul penal, pentru a evita interpretări potențial eronate la alin. (2) lit. a), propunem adăugarea cuvântului „lunare” după textul „20 de salarii medii”, având în vedere că este preluat exact textul care definește noțiunea „diferență substanțială”, reglementată în Legea nr. 133/2016 privind declararea averii și a

intereselor personale. Totodată, recomandăm substituirea cuvintelor „argumentele și dovezile suplimentare” cu cuvântul „probe”.

La amendamentul propus pentru art. 106¹ alin. (2) lit. b) din Codul penal, în ceea ce privește aprecierea probelor, Comisia de la Veneția, în Avizul intermediar la proiectul de lege privind confiscarea în favoarea statului a bunurilor obținute ilegal pentru Bulgaria, adoptat în cadrul celei de a 82-a sesiuni plenare (Veneția, 12-13 martie 2010), a menționat următoarele:

„75. Este important ca legiuitorul să precizeze nivelul probelor care trebuie respectat de către autorități pentru a obține confiscarea bunurilor, în scopul de a evita ca această confiscare să fie echivalentă unei ingerințe nejustificate față de interesat, a dreptului său la folosirea bunurilor sau atingerii la procesul echitabil sau a dreptului său la egalitate de tratament. Această precizare este de altfel sursă de uniformizare, asigură securitatea și previzibilitatea juridică, fiind o garanție că dispozițiile care reglementează procedura confiscării emană de la corpul legislativ, și nu de la puterea judiciară, ceea ce, în mod particular, este indispensabil în statele unde justiția este mai puțin obișnuită cu proceduri de confiscare și amenințată de corupție.”

Subsecvent, la acest capitol sunt relevante și statuările Curții Europene în cauza *Raimondo vs. Italia*, potrivit cărora:

„În reglementarea confiscării extinse este important a se determina niște criterii clare care să descrie cu suficientă precizie situațiile de aplicabilitate. În context, măsurile de prevenire nu pot fi adoptate în baza unei simple suspiciuni și nu se justifică decât dacă ele se bazează pe stabilirea și evaluarea obiectivă a faptelor care ies în evidență ca urmare a comportamentului și stilului de viață al persoanei. Destinat să blocheze astfel de mișcări ale capitalurilor suspecte, confiscarea constituie o armă eficientă și necesară pentru combaterea acestui flagel. Ea apare, deci, proporțională obiectivului cercetat, cu atât mai mult cu cât ea nu comportă în realitate nicio restricție adițională în raport cu sechestrarea. În fine, caracterul preventiv al confiscării justifică aplicarea sa imediată și necondiționată în pofida oricărui recurs.” (Hotărârea din 22 februarie 1994, §30).

Subsecvent, Curtea Europeană a constatat, în numeroase cauze anterioare, că era legitim ca autoritățile interne relevante să emită ordonanțe de confiscare pe baza unei preponderențe de probe care sugerează că veniturile legale ale intimaiilor nu ar fi putut fi suficiente pentru a dobândi bunul în cauză (a se vedea, de exemplu, *Gogitidze și alții c. Georgiei*, § 107).

Astfel, propunem modificarea lit. b) în sensul modificării standardului de probă pentru instanța de judecată „pot proveni” față de „provin”, după cum este în versiunea curentă. Formula propusă corespunde prevederilor Directivei UE 2014/42/UE privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană (în special recitalul nr. 21). Directiva UE stabilește, printre altele, că este suficient ca instanța să evalueze pe baza probabilităților sau să poată prezuma în mod rezonabil că este semnificativ mai probabil ca bunurile în chestiune să fi fost obținute în urma unor activități

infracționale decât din alte activități. În acest context, instanța trebuie să analizeze circumstanțele specifice ale cauzei, inclusiv faptele și probele disponibile, pe baza cărora ar putea fi luată o hotărâre privind confiscarea extinsă. Menționăm că această directivă UE stabilește norme minime, care însă nu împiedică statele membre (sau cele cu intenții de aderare, în cazul Republicii Moldova) de a prevedea atribuții mai extinse în dreptul național. Această modificare poate contribui la aplicabilitatea prevederii art. 106¹ în mai multe dosare de corupție. În același timp, această formulă nu inversează sarcina probei și nu contravine art. 46 din Constituția Republicii Moldova, care stabilește la alin. (4) că bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.

În aceeași ordine de idei, considerăm oportună completarea normei art. 106¹ alin. (2) lit. b) din proiect, și anume ca după cuvântul „inclusiv” să se introducă textul „dar nu în măsură determinantă și fără a se limita la aceasta,”, dispoziția finală având următorul cuprins:

„b) Instanța de judecată își formează convingerea că bunurile respective pot proveni din activități infracționale. Convingerea instanței se poate baza inclusiv, dar nu în măsură determinantă și fără a se limita la aceasta, pe disproporția dintre veniturile licite și averea persoanei;”.

Cu privire la completarea prevederilor art. 106¹ din Codul penal cu alin. (2¹), este necesară scoaterea în evidență a situației confiscării extinse în cazul în care persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni prevăzute la alin. (1) a decedat.

În primul rând, propunem excluderea cuvântului „suspectată”, or Codul de procedură penală al Republicii Moldova nr. 122/2003 (în continuare – *Cod de procedură penală*) nu operează cu o asemenea terminologie, aceasta fiind proprie terminologiei utilizate de legiuitorul român. Mai mult decât atât, în cadrul procesului penal, persoana nu deține, la niciuna din etapele acestuia, calitatea de „suspect”, acest termen fiind impropriu.

În al doilea rând, considerăm că procedura de confiscare a bunurilor de la persoana care a decedat în timpul procedurilor prezintă mai multe deficiențe care urmează a fi înlăturate.

Astfel, potrivit art. 275 pct. 5) din Codul de procedură penală, urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită, nu poate fi efectuată, și va fi încetată în cazurile în care a intervenit decesul făptuitorului.

Conform art. 285 alin. (1), (3), (4) și (7) din Codul de procedură penală:

„(1) Încetarea urmăririi penale este actul de liberare a persoanei de răspunderea penală și de finisare a acțiunilor procedurale, în cazul în care pe temei de nereabilitare legea împiedică continuarea acesteia.”;

„(3) Încetarea urmăririi penale în privința persoanei are loc în orice moment al urmăririi penale dacă se constată existența temeiurilor prevăzute la alin. (2).

(4) Încetarea urmăririi penale se dispune de către procuror prin ordonanță din oficiu sau la propunerea organului de urmărire penală.”;

„(7) Încetarea urmăririi penale și liberarea persoanei de răspundere penală nu pot avea loc contrar voinței acesteia ori a reprezentantului legal, inclusiv în cazul cererii de reabilitare a persoanei decedate. În acest caz, urmărirea penală continuă.”

Din interpretarea normelor citate *supra*, se atestă faptul că, în cazul decesului persoanei la faza urmăririi penale, procurorul urmează să adopte o ordonanță de încetare a procesului, cu excepția cazului în care continuarea urmăririi penale este determinată de voința succesorului la reabilitarea persoanei decedate.

Această optică este dictată și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care în cauza *Silickienė c. Lituaniei* a reamintit că „51. [...] este o normă fundamentală de drept penal ca răspunderea penală să nu supraviețuiască persoanei care a săvârșit fapta penală.”

În lipsa cererii de reabilitare, urmărirea penală nu mai poate continua, procurorul fiind obligat la adoptarea unei ordonanțe de încetare, iar deși, potrivit art. 285 alin. (6) pct. 3), procurorul dispune, dacă este cazul, și aplicarea măsurilor de siguranță – aplicarea de către procuror a măsurilor de confiscare în cazul încetării urmăririi penale din motivul decesului este imposibilă, această prerogativă aparținând exclusiv instanței de judecată.

Potrivit art. 229⁴ din Codul de procedură penală, confiscarea specială și confiscarea extinsă a bunurilor infracționale, precum și repararea prejudiciilor cauzate prin infracțiuni se dispun prin hotărârea instanței de judecată în condițiile Codului de procedură penală și ale Codului penal. În aceste condiții, procurorul este în imposibilitate de a trimite cauza în privința unei persoane decedate, în lipsa cererii succesorilor de reabilitare a defunctului, pentru adoptarea soluției cu privire la confiscare.

De cealaltă parte, potrivit art. 332 alin. (1) și (5) din Codul de procedură penală, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute în art. 275 pct. 5)-9), art. 285 alin. (2), precum și în cazurile prevăzute în art. 53-60 din Codul penal, instanța, prin sentință motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă.

Conform art. 350 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, dacă în ședința preliminară s-au constatat temeiurile prevăzute în art. 332, instanța, prin sentință motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă. Odată cu încetarea procesului penal, instanța decide și asupra chestiunilor prevăzute în art. 285 alin. (6).

În acord cu dispozițiile art. 396 din Codul de procedură penală, dispozitivul sentinței de achitare sau de încetare a procesului penal trebuie să cuprindă: 1) numele, prenumele și patronimicul inculpatului; 2) dispoziția de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal și motivul pe care se întemeiază achitarea sau încetarea procesului; 3) dispoziția de revocare a măsurii

preventive, dacă o astfel de măsură a fost aplicată; 4) dispoziția de revocare a măsurilor de asigurare a acțiunii civile și a eventualei confiscări speciale, dacă astfel de măsuri au fost luate.

Finalmente, conform art. 397 din Codul de procedură penală, dispozitivul sentinței de condamnare, precum și al celei de achitare sau de încetare a procesului penal, pe lângă chestiunile enumerate în art. 395 și 396, în cazurile necesare, trebuie să mai cuprindă hotărârea cu privire la confiscarea specială.

Prin urmare, deși măsura confiscării speciale poate fi aplicată prin hotărârea instanței de judecată, prevederile legale indicate, deși prevăd mențiuni cu privire la confiscarea specială, nu prevăd mențiunile cu privire la confiscarea extinsă, ceea ce determină necesitatea completării acestor norme în vederea armonizării dispozițiilor procesual penale cu cele penale.

În continuare, constatăm că alin. (2)² din proiect dublează prevederile în vigoare prevăzute la alin. (3) al art. 106¹. În atare circumstanțe, se propune revizuirea propunerii înaintate sau modificarea alin. (3) menționat.

Referitor la amendamentul art. 330² alin. (1) din Codul penal, Guvernul apreciază ca fiind o măsură pozitivă cuantificarea proporțiilor necesare pentru incriminarea infracțiunii de îmbogățire ilicită.

De altfel, necesitatea cuantificării acestor proporții rezultă inclusiv din constatările Curții Constituționale. În Hotărârea nr. 6 din 16 aprilie 2015, Curtea a statuat că estimarea bunurilor ca fiind o valoare care „depășește substanțial” mijloacele dobândite de către subiectul infracțiunii, în lipsa unei cuantificări a proporțiilor, rămâne a fi vagă.

La caz, însă, prezintă deficiențe formularea propusă, iar pentru claritatea și unicitatea textului de lege utilizat, propunem la art. 330² alin. (1) ca cuvintele „depășește substanțial mijloacele dobândite” să se substituie cu textul „depășește suma de 20 salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la data săvârșirii faptei, față de veniturile dobândite licit de aceasta”.

În subsidiar, menționăm că proiectul necesită redactare sub aspectul regulilor tehnicii legislative.

Astfel, după clauza de adoptare și clauza de armonizare se va completa cu marcarea proiectului cu sigla „UE”.

Clauza de armonizare va fi expusă în următoarea formulare:

„Prezenta lege transpune art. 4, 5 și 6 din Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 127 din 29 aprilie 2014.”

Totodată, în conformitate cu art. 31 alin. (3) din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative, autorul proiectului va întocmi tabelul de concordanță, în care se va analiza comparativ gradul de transpunere a legislației Uniunii Europene în legislația națională.

ПРАВИТЕЛЬСТВО РЕСПУБЛИКИ МОЛДОВА

ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 393

от 15 июня 2022 г.

Кишинэу

**Об утверждении Заключения по проекту закона о внесении изменений
в Уголовный кодекс Республики Молдова № 985/2002**

Правительство ПОСТАНОВЛЯЕТ:

Утвердить и представить Парламенту Заключение по проекту закона
о внесении изменений в Уголовный кодекс Республики Молдова
№ 985/2002.

Премьер-министр

НАТАЛЬЯ ГАВРИЛИЦА

Контрасигнует:

Министр юстиции

Серджиу Литвиненко